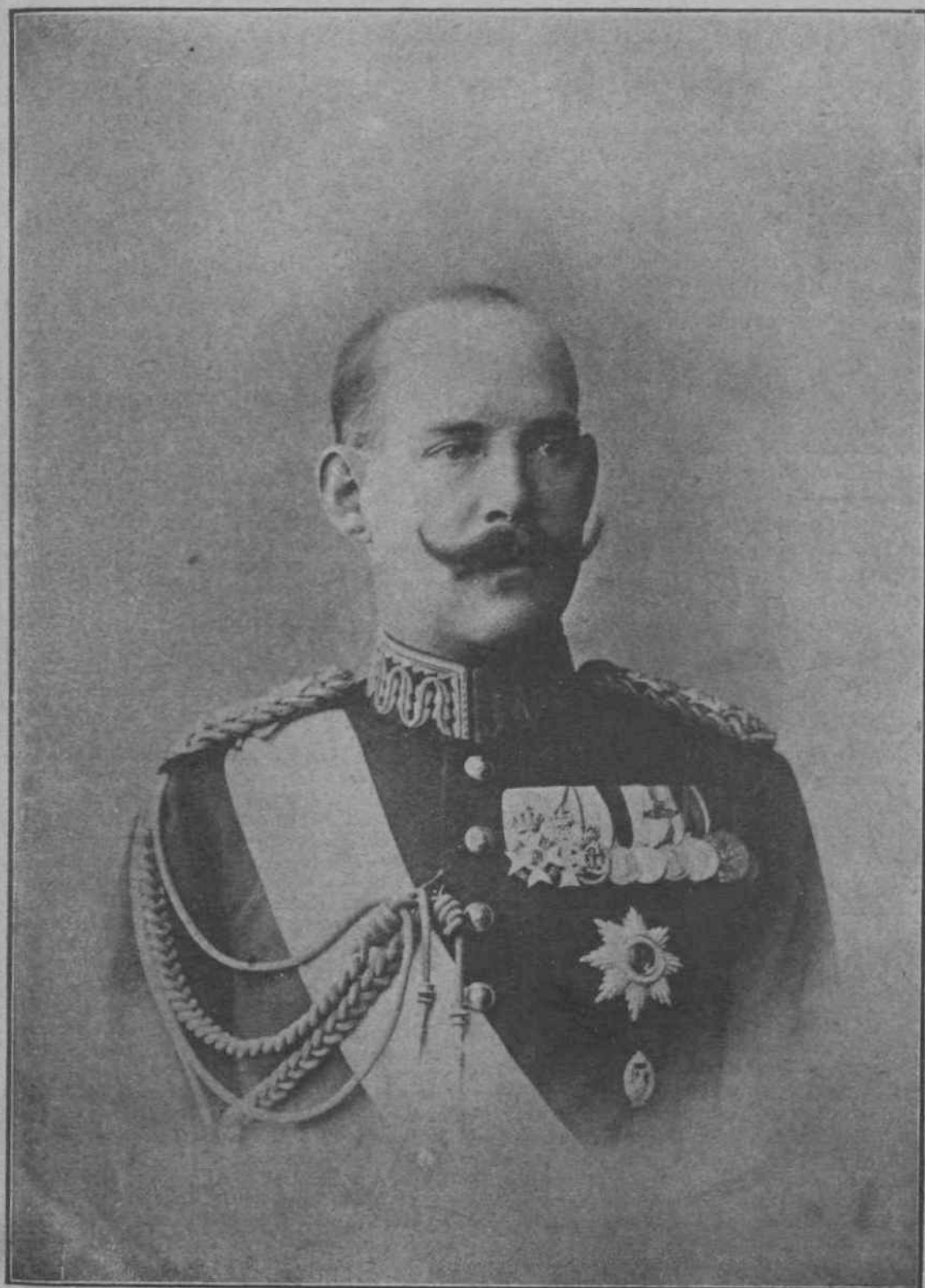

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ΄. Ο ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

Ἐπὶ τῇ πρώτῃ Βασιλικῇ Ἐορτῇ Του (21 Μαΐου 1913).

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ ΙΓ΄.

— ΜΑΪΟΣ 1913

— ΤΕΥΧΟΣ 147.

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ = Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἑτησία δραχμαὶ 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὀδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α.

Ἔτος ΙΓ'. Μάϊος 1913. Τεύχος 147.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Villa Giulia, ὑπὸ Μαρίας Ἰγγλίου.
- Μελαγχολίες, ποιήσεις Gilda.
- Ἀναμνήσεις (Πασχαλινὸν διήγημα) ὑπὸ Μοιραίας.
- Δωδέκατος ; Γνώμαι : Σ. Λάμπρου, Γ. Σωτηριάδου, Θ. Βελλιαντίου, Α. Ἀδαμαντίου, Γ. Κρέμου.
- Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ἐπιστήμη, ὑπὸ Α. Κ. Πουκίλη Σελίς. (Εἰς μνήμην τῶν πεσόντων.— Ζωγραφικὴ ὑπὸ Κ. Βωτέλ.— Τὰ ἔργα τῶν καλλιτεχνῶν μας.— Ὁραία ἀπάντησις.— Τὸ ἐμπόριον τῶν καλλ. ἔργων ἐν Ἀμερικῇ.— Ἡ μουσικὴ τῶν ἐθνῶν).
- Σημειώσεις ἐνὸς μηνός, ὑπὸ Δάφνιδος.
- Θέατρα Ἀθηνῶν.
- Γράμματα καὶ Τέχναι.

ΕΙΚΟΝΕΣ

- Ρωσικοὶ χοροί.
- Ἀγγλὶς ὡς ἀρχαία Ἑλληνίς.
- Προσωπογραφία Μουσείου Giulia.
- Ἄνοιξις. Σχέδιον Ν. Γύζη.
- Ἀεροπλάνο ἐν ἀνυψώσει.
- Καβάλλα.
- Μετάλλιον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀνταλλαγὴ Μετοχῶν καὶ ἔκδοσις νέου Κεφαλαίου.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων ἀπεφάσισε τὴν 21ην Μαρτίου, 3ην Ἀπριλίου 1913.

1ον). Ὅπως ὑποβιβάσῃ τὸ Ἐταιρικὸν Κεφάλαιον ἐκ Δρ. 60,000,000 εἰς Δρ. 45,000,000 διὰ τῆς ἄρσεως ἀπὸ τῆς κυκλοφορίας 150,000 μετοχῶν ἐκ τῶν νῦν ὑφισταμένων 600,000 αἰτίνας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνταλλαγῆσονται μετὰ 450,000 μετοχὰς ἴσης ὀνομαστικῆς ἀξίας.

2ον). Ὅπως τὸ οὕτω ὑποβιβαζόμενον κεφάλαιον ἀποκαταστή ἔκ νέου εἰς 60,000,000 δραχμῶν διὰ τῆς ἐκδόσεως 150,000 νέων μετοχῶν ὀνομαστικῆς ἀξίας 100 δραχμῶν ἑκάστης.

Ἡ ἀνταλλαγὴ θέλει ἐνεργηθῆ κατ' ἀναλογίαν πριῶν

νέων μετοχῶν πρὸς τέσσαρας παλαιάς. Κλάσματα μετοχῶν δὲν θὰ δοθῶσι. Συνεπῶς οἱ κομιστὰι ἀριθμοῦ μετοχῶν μὴ διαιρουμένου διὰ τοῦ τέσσαρα ὀφείλουσι νὰ λάβωσι τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὅπως καταστή δυνατὴ ἡ ἀνταλλαγὴ δι' ἀκεραίων ἀριθμῶν μετοχῶν, πρὸς τοῦτο δὲ τὰ κάτωθι ἰδρύματα θὰ ᾧσιν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μετόχων ὅπως τοῖς διευκολύνωσι τὴν ἀγορὰν ἢ πώλησιν τῶν ἐλλειπουσῶν ἢ τῶν πλεοναζουσῶν αὐτοῖς μετοχῶν πρὸς ἐπιτεῦξιν ἀριθμοῦ διαιρουμένου διὰ τοῦ τέσσαρα.

Αἰτήσεις πρὸς ἀνταλλαγὴν εἰσὶ δεκταὶ ἀπὸ τῆς 6)19 Μαΐου μέχρι τῆς 18)31 Δεκεμβρίου 1912, παρὰ τοῖς κάτωθι Καταστήμασιν.

Παρὰ τῆ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ παρὰ τοῖς διαφόροις ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τῆ Τραπεζῆς τῆς Παρισίνης Ἐνώσεως.

Μετὰ τὴν 18)31 Δεκεμβρίου 1913 ἡ ἀνταλλαγὴ δὲν θὰ δύναται νὰ γίνῃ παρὰ μόνον εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατᾶστημα τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἀπὸ τῆς 6)19 Μαΐου 1913 αἱ 600,000 παλαιαὶ μετοχαὶ δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ χρησιμοποιηθῶσι διὰ τὰς Γενικὰς Συνελεύσεις, τὰ δὲ μερίσματα θὰ ᾧσι πληρωτέα μόνον ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τῶν μερισματοποδείξεων τῶν νέων μετοχῶν.

ΛΥΣΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.— Δυναμίει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἣτις τῷ ἐδόθη, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισεν ὅπως προβῆ εἰς τὴν ἔκδοσιν 150,000 νέων μετοχῶν εἰς τὸ ἄρτιον.

Αἱ μετοχαὶ αὗται θὰ δικαιούνται εἰς μερίσμα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1914, ἡ δὲ τιμὴ αὐτῶν ἔστω δρ. 100, θέλει καταβληθῆ.

Δρ. ἡ φρ. 25 ἄμα τῆ ἐγγραφῆ.

Δρ. ἡ φρ. 75 ἄμα τῆ κατανομῆ ἣτις θὰ λάβῃ χώραν μετὰ τῆς 7)20 Ἰουνίου καὶ 17)30 Ἰουνίου 1913.

Αἱ νέα μετοχαὶ θὰ δικαιούνται εἰς τόκον πρὸς 5 ο)ο ἑτησίως ἀπὸ τῆς 19)1 Ἰουλίου μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1913.

Αἱ 150,000 αὗται μετοχαὶ θέλουσι κατὰ προτίμησιν δοθῆ εἰς τοὺς παλαιούς μετόχους καὶ χορηγεῖται:

1ον). Δικαίωμα ἐγγραφῆς μὴ ὑποκειμένης εἰς μείωσιν (IRREDUCTIBLE) κατ' ἀναλογίαν μιᾶς νέας μετοχῆς ἐπὶ τριῶν κατεχομένων ἤδη, μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἀνταλλαγὴν συνετεία τῆς μειώσεως τοῦ κεφαλαίου.

2ον). Δικαίωμα ἐγγραφῆς ὑποκειμένης εἰς μείωσιν (REDUCTIBLE) ἐπὶ τῶν μετοχῶν ἐκείνων ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν ἤθελε τυχερὸν ἐξασκηθῆ τὸ ὡς ἄνω δικαίωμα τῆς μὴ ὑποκειμένης εἰς μείωσιν ἐγγραφῆς (SUBSCRIPTION IRREDUCTIBLE).

Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐν Παρισίῳ Τραπεζῆς τῆς Παρισίνης Ἐνώσεως ἐπιφυλάσσει νὰ ἀποφασίσῃ, ἂν ὑπάρξῃ ἀνάγκη, τὴν γενησομένην ἐπὶ τῶν ἐπίδεκτικῶν μειώσεως αἰτήσεων κατανομὴν ἀναλόγως τῶν μὴ ὑποκειμένων εἰς μείωσιν ἐγγραφῶν.

Ἐκ τῶν καταβολῶν αἰτίνας ὀφείλουσι γὰ γίνουσι ἄμα τῆ κατανομῆ τῶν νέων μετοχῶν ὅσαι γίνουσι μετὰ τῆς 17)30 Ἰουνίου 1913 θὰ ὑπόκεινται εἰς τόκον ὑπερμερίας πρὸς 6 ο)ο ἑτησίως.

Ἐγγραφαὶ θὰ γίνονται δεκταὶ ἀπὸ τῆς 6)19 Μαΐου μέχρι τῆς 25)7 Ἰουνίου 1913, εἰς τὰς θυρίδας τῶν ὡς ἄνω ὑποδεικνυομένων Καταστημάτων.

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους θὰ δίδονται ἀποδείξεις αἰτίνας θὰ ἀνταλλάσσονται διὰ προσωρινῶν τίτλων ἄμα τῆ καταβολῆ τοῦ ἐκ φρ. 75 ἀντιτίμου τῆς δευτέρας δόσεως τῶν κατανεμηθέντων ἑκάστη ἐγγραφῆ τίτλων ἣτις καταβολὴ θὰ λάβῃ χώραν μετὰ τῆς 7)20 καὶ 17)30 Ἰουνίου 1913.

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ”

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν, ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης», ἀφαιροῦντες τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς.

Εἰς τοὺς καθυστεροῦντας θὰ διακοπῆ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

ΕΡΓΑ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

- ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Σελ. 208.— Δρ. 3.
 - ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Διηγήματα εἰκονογραφημένα Σελ. 64.— Δρ. 2.
 - ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ. Πιεζὰ ποιήματα μετὰ χρωματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 174.— Δρ. 3.
 - ΣΑΤΥΡΑΙ. Διηγήματα. Σελ. 64.— Δρ. 2.
 - ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ. Πιεζὰ ποιήματα μετ' εἰκόνων Σελ. 64.— Δρ. 1.
 - ΣΕΛΙΔΕΣ. Διηγήματα. Σελ. 128.— Δρ. 2.
 - ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ. Ἐντυπώσεις καὶ σχέψεις. Σελ. 84.— Δρ. 1.
 - ΑΝΑΓΛΥΦΑ. Διηγήματα. Σελ. 64.— Δρ. 1.
- Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖά μας
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» εἰς τὸ ἡμισὺ τῆς τιμῆς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

- ΤΟ “ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ”, πίναξ Ν. Γύζη Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1. Ἐπὶ χρονοῦ χάριτον Δραχ. 3.
 - “ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ”, δράμα Φρ. Κοππέ, κατὰ μεταφράσιν Ἄγγελου Θέρον. Ἐπὶ Ὀλλανδικῷ χάριτον Δρ. 1.
 - ΤΟ “ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ”, δράμα Ν. Λάσκαρη καὶ Π. Δημητράκοπούλου Δρ. 1.
 - ΤΟ “ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ”, πίναξ Φοῖβου Ἀριστέως. Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1.
 - Η “ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ”, πίναξ L. Perrault. Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1.
 - Η “ΑΙΩΡΑ”, πίναξ Vigor. Φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα Δρ. 1.
 - Ο “ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ”, Πίναξ Rochegrosse. Φωτοτυπία Δρ. 1.
 - Ο “ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ”, Τρίχρωμος φωτοτυπία εἰς μέγα σῆμα. Πίναξ Bénézet Δρ. 1.
 - ΤΟ “ΟΝΕΙΡΟΝ”, G. Bargini Φωτοτυπία Δρ. 1.
 - Ο “ΖΕΥΣΙΣ ΕΚΛΕΓΩΝ ΠΡΟΤΥΠΟΝ”, πίναξ Vincent. Φωτοτυπία Δρ. 1.
 - Ο “ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ Δ' ΟΡΓΑΖ”, πίναξ Α. Θεοδοκοπούλου. Φωτοτυπία Δρ. 1.
 - “ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ”, Καλλιτεχνική καὶ ἱστορικὴ μελέτη ὑπὸ I. Καραβία, Δρ. 1.
 - “ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ”, Πίναξ J. Knorr. Δρ. 1.
- Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς “Πινακοθήκης”, εἰς τὸ ἡμισὺ τῆς τιμῆς

ΤΟΜΟΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

Ἀπο τοῦ Α' μέχρι τοῦ ΙΓ' ἔτους

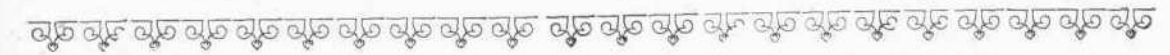
εὑρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον μας τιμώμενοι οἱ χροσόδετοι ἑκάστος Δρ. 15, οἱ ἀπλόδετοι Δρ. 12.

Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας πλήρη σειρὰν γίνεται ἑκπτώσις 25 τοῖς ο)ο.

Καλύμματα χροσόδετα

τῆς “Πινακοθήκης”

ὄλων τῶν ἐτῶν πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀντὶ Δρ. δύο ἑκάστον.

**ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”**

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1912

Κομῆς τόμος ἐκ 256 σελίδων

Μελέται φιλολογικαί, καλλιτεχνικαί, ιστορικαί, ἐπιστημονικαί, διηγήματα, ποιήσεις, εἰκό-
νες ἔργων ζωγραφικῆς.

Τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας δρ. 1.
Διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους δρ. 3. Εἰς τοὺς νέους
ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς ἀνωστέρηται
δωρεάν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια.

Τροποποιηθεῖσης τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς
τραπεζικὰ γραμμάτια νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν
ᾧφει ἢ ἐπὶ προθεσμίᾳ, δηλοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ 15 Ἀ-
πριλίου 1909 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέγε-
ται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τοῖς Ὑ-
ποκαταστήμασι αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζογρα-
μμάτια ἀποδοτέας ἐν ᾧφει ἢ ἐν ὀρισμένῃ προθεσμίᾳ
ἐπὶ τόκῳ:

1) 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ᾧφει ἀποδο-
τέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δρ. 10.000 πέραν τοῦ πο-
σοῦ τούτου τοῦ τόκου ὀριζομένου εἰς 1 τοῖς ο)ο κατ'
ἔτος. Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς
ἀνοικτὸν λογαριασμὸν, παραδιδόμενου τῷ καταθέτῃ βι-
βλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδο-
τέας μετὰ ἕξ μῆνας τοῦλάχιστον.

2) 1)2 τοῖς κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδο-
τέας μετὰ ἕξ μῆνας τοῦλάχιστον.

3 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδο-
τέας μετὰ δύο ἔτη τοῦλάχιστον.

3) 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδο-
τέας μετὰ τέσσαρα ἔτη τοῦλάχιστον.

4 τοῖς ο)ο διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ
πέντε ἔτη τοῦλάχιστον, ὡς καὶ διὰ τὰς πέρα τῶν
πέντε ἐτῶν, ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν

Δέχεται ἐπὶ ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἤτοι
εἰς φράγκα καὶ λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν ὀρισμένῃ
προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖ, ἐπὶ τόκῳ

1) 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ καταθέσ.	6 μηνῶν τοῦλάχ.
2	» » » » » 1 ἔτους
2) 1)2 » » » » » »	2 ἐτῶν
3	» » » » » 4 ἐτῶν
4	» » » » » 5 ἐτῶν

Αἱ ἡμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται
κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ἡμολογιῶν πληρώ-
νονται παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτή-
σει τοῦ καταθέτου παρὰ τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς
Τραπέζης εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατά-
θεσις.

**Πρὸς τοὺς κ. κ. Ὑδρολόπτas τῆς
πόλεως Ἀθηνῶν.**

Προσκαλοῦνται οἱ κ. κ. Ὑδρολόπτas ὅπως ἐντὸς 8 ἡμε-
ρῶν ἀπὸ σήμερον προσέλθωσιν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Δήμου
καὶ καταβάλωσι τὸ ἀντίτιμον τοῦ ὕδατος τρέχοντος ἔτους,
καθόσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ ὑδραυλικὴ ἕληφρασία τοῦ
Δήμου θὰ ἐβρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀπο-
κοπὴν τοῦ ὕδατος.

(Ἐκ τοῦ ὑδραυλικοῦ τμήματος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων).

**ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΣΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ— Ὁδὸς Ἑρμοῦ**

Πλούτος γραφικῆς ὕλης.— Ἐντυπα καὶ ἐπι-
σκεπτήρια καλλιτεχνικά. — Ἐργοστάσιον φα-
κέλλων τέλειον.— Χάρτης τυπογραφικὸς λευκὸς
καὶ ἔξοφύλλων παντὸς εἶδους καὶ πάσης ποιό-
τητος. Χάρτης ἐφημερίδῳ.

Εὐθηνία, ἀκριβεία, ταχύτης.

**ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΠ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ— ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 10**

Τὸ καλλιτεχνικώτερον φωτογραφεῖον τῶν
Ἀθηνῶν. — Μηχανήματα τέλεια.— Ταχύτης.
Τιμαὶ ἀσυναγώνιστα.

Μεγεθύνσεις καλλιτεχνικαί.

**ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ
ΜΙΧ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ
Ὁδὸς Πραξιτέλους ἀριθ. 42**

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
*Καλλιτεχνικὴ ἐργασία
Τιμαὶ συγκρατατικαί*

**ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗΣ
Γλύπτης**

Διπλωματοῦχος τῆς Καλλιτεχν. σχολῆς Ἀθηνῶν.
Ἐργαστήριον ἐν τῇ ὁδῷ Ἀναπαύσεως
Τμήμα μνημείων
Ἀναλαμβάνει τὴν κατασκευὴν καλλιτεχνικῶν
μνημείων, ἀνδριάντων, προτομῶν, διακοσμήσεων.

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

Ἀγγλῆς ἀριστοκρατικῆς ὡς ἀρχαία Ἑλληνίς εἰς ἑορτὴν ἐν Λονδίῳ
δοθεῖσαν πλαστικῶν εἰκόνων.

Όμοιώματα εκ του Μουσείου Giulia, κατ' αντιγραφήν της δνίδος Ήγγλεση.

VILLA GIULIA

ΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗ από κευρα-
στικόν και άχαρι φθινόπωρον,
μέ σκορπισμέναις έλπίδασι ώσαν
τά κίτρινα φύλλα που δυνατός
άνεμος έσκάρπισε εις μίαν
βραδειάν και έγδυσε τά καυ-
μένα τά δένδρα, άρνήτω τά
πινέλα μου, και τό έξοχικόν
μου καταρύγιον, διά να έπα-
νιδώ την Ρώμην. Είχα νο-
σταλήσει τά Μουσεία της,

τό Κολοσιαϊόν, τό Παλατινόν και την λοιπήν ποιη-
τικήν εύμορφίαν της. Όλίγων ώρων ταξείδιον και ό
ραιάχρους εύρανός της αιωνίας πόλεως, ή διαπερα-
στική βροχή της, ή μελαγχολία και ή κατήρεια έρ-
χονται προς συνάντησίν μου. Διά πάντα ξένον θα
θα ήσαν κακοί σύντροφοι! άλλ' έγω τους ύπεδέχθη
φιλικώτατα και μέ παιδικήν χαράν έπανελάμβανον
«Roma Roma non si trova». Μικρά ανάπαυ-
σις, και ή περιοδεία μου άρχίζει ως να ήρχόμην τό
πρώτον εις Ρώμην. Η Villa Borghese και ή
Galleria της, είναι ή πρώτη μου έπίσκεψις. Χαι-
ρετώ τον Τισιανόν, τον Κανόβαν, και τον Bernini
—εύτυχοις άθανάτους— έπακολουθούν αι λοιπαί Πινα-
κοθήκαι και τά Μουσεία τά άτελείωτα της Ρώμης.
Έρανταξόμην ότι είχα τελειώσει, όταν φίλη μου
καλλιτέχνης μοι ύποδεικνύει τό παρά την Villa
Giulia Μουσείον προϊστορικής τέχνης πλουτισθέν
κατά την άπουσίαν μου υπό της τελευταίας άγοράς
της Κυβερνήσεως, εκ της προγκηπικής οικογενείας
Varberini και τρέχω εις την Villa Giulia μέ καλ-
λιτεχνικήν συντροφιάν. Εύτυχημένης άνθρωπος ό
Πάπας Giulio III. Άρκει ν' αντιγράψετε την Villa
του διά να τον καλοτυχήσετε. Ό γραφικός λόφος
Parioli εξ' ενός, ό Τίβερις εξ' άλλου, και έν τω μέσω
ή υπερήφανος έξοχική διαμονή του Πάπα έκάστος
των συντρόφων είχε και κάτι να πη προς βάρος του
εύφρολόγου και εύθύμου ιδιοκτήτου, όστις φαίνεται

άρκετά άπησχόλησε τον κόσμο της εποχής του μέ
τά σκάνδαλά του και τάς μεγαλοπρεπείς έορτάς και
πανηγύρεις. Υπό τό περιστύλιον της Villa έφαντάθη-
μεν τον άτυχή Μιχαήλ Άγγελον βασιανζόμενον υπό
του πειρασμού κατά την επιθυμίαν του άρχηγού της
έκκλησίας. Στενότατος φίλος ό Πάπας Giulio του
δαιμονίου καλλιτέχνου, ήρέσκατο να τον βασιανζή διά
την γνωστήν αντιπάθειάν του προς τάς γυναίκας, και
τον έκράτει συνδιαλεγόμενος μετ' αυτού καθ' ήν ώραν
άκριβώς όλοι οι αύλικοί παρήλαυνον εκ του περιστύ-
λιου προς τό νοματιόν, και εκείθεν διά τον Τίβερην.
Την πρώτην σειράν έννοείται κατείχον αι ώραιαι γυ-
ναίκες του Ε'. αιώνα, τόσον θαυμαζόμεναι υπό του
Πάπα, μεθ' ών συνδιελέγετο, έχαριεντιζέτο και έρω-
τοτρόπει, καθ' έν χρόνον ό Μιχαήλ Άγγελος έδυσσέ-
ρει προς έπαύτησιν δε του μαρτυρίου ό Πάπας έψιθύριζε
τό έλευθέριον άσμάτιον της εποχής του Pietro Aren-
tino και τότε μόνον ένεθυμαίτο τον Τάσσαν, ότε ή
στενωχωρία του καλλιτέχνου εξεδηλούτο διά νευρικών
κινήσεων πλέον. Έπερχομένης της γαλήνης, ό Πά-
πας εύφρόσκατα έδικαιολογείτο προς τον Μιχαήλ Άγ-
γελον. «Φίλε μου, έλεγε, σύ έγεννήθησ δις να δη-
μιουργήσ, και έγω διά ν' απολαμβάνω τά δημιουργή-
ματά εις έσέ άρέσει τό μάρμαρον, εις έμέ ή ζωή και
τό σφρίγος» άς είμεθα καλοί φίλοι, και άς ακολουθεί
έκαστος τον δρόμον του». Η συμφιλίωσις έκάστοτε
έπήρχετο τελεία και ή συνδιάλεξις περί τέχνης εξη-
κολούθει, και τό Παπικόν ταμαίον ουδέποτε ήρνήθη
εις τον Μιχαήλ Άγγελον την συνδρομήν του.—
Ούτε μίαν ήμέραν ό Πάπας έσκέφθη περί σοβαρού
ζητήματος προς τον έρωτώντα αυτόν γραμματέα άν
θα συγκληθή την έπαύριον Συνέδριον άπήντα «Αύ-
ριον θα συγκληθή συμπόσιον». Διήλθεν όλόκληρος ή
ζωή του μέ έορτάς και πανηγύρεις, και ή Άποστολική
Έκκλησία έπλήρωσε δι' έκαστην ιδιοτροπίαν του...
Ένα αιώνα μετά τον θάνατον του Πάπα ή Villa
διετήρησε την ήχώ των έορτών και μεγαλείων της.
Κατά τό χρονικόν αυτό διάστημα έχρησίμευσεν ως
πρώτος σταθμός των έπισκεπτομένων την Ρώμην με-

ριστών εύρισκον ανάπαυσιν επί μίαν νύκτα, και την
επαύριον διά της Porta del Popolo εισήρχοντο
θριαμβευτικώς εις την Ρώμην. Θαυμαστή ιδίως είναι
ή ύποδοχή της Βασιλίσσης της Σουηδίας Χρηστίνης.
Ό Πάπας Άλέξανδρος Ζ. απέστειλε προς συνάντη-
σιν της εις Ponte Milvio, τον έπίσκοπον Farnese
επί άργυράς άμάξης συρομένης υπό εξ' λευκών έπιων.
Άφθονα δώρα προσεφέρθησαν εις την Βασιλίσσαν,
ιδίως άνάγλυφα, άγαλμάτια και συμβολικά παρα-
στάσεις της έπινοίας Bernini. Η ύψηλή ξένη έμεινε
καταχρησμένη εκ του πλούτου και της εξαιρετικής
δικαιοσύνης της Villa. Άλλά παρήλθον αι καλά
ήμέραι και ή ώραία έπαυλις έσίγησε από τους εύθύ-
μους γέλωτας τό οικοδόμημα κατέρρεε, τό νοματιόν
και περιστύλιον κατοικήθη από χελιδνάς, και από
τάς γυναίκας του Ε'. αιώνας δεν έμεινε ούτε ή ανά-
μνησις ή εγκρατάλιψις έπήλθε τελεία και μακρά.
Μόλις προς εικοσαετίας ή Ήταλική Κυβέρνησις τη
προτάσει του Barnabei έσκέφθη να χρησιμοποιήσ
την Villa ως Μουσείον της προϊστορικής τέχνης.
Εις την στοάν έτοποθετήθη τό ύλικόν τό άνευρεθόν
προς τό άριστερόν μέρος του Τίβερως. Τά εκ των
άνασκαφών του δεξιού μέρους του ποταμού, εύρίσκον-
ται εις τό Έθνικόν Μουσείον της Φλωρεντίας. Και
θαυμάζομεν μεταξύ άλλων τον ερημισμένον σαρκοφά-
γον του Cerveteri, και τον πλέον περίεργον και
μοναδικόν τοιούτον εκ κορμού δρύος, όπου εύρίσκεται
εισέτι και ό σκελετός, ό όποιος άνέρχεται εις τον
έβδομον ή ογδόον αιώνα προ Χριστού. Άξιοθαύμα-
στον περισσώτερον όλων ίσως, είναι μικρόν εξ' όρει-
χάλκου καλλιτέχνημα, παριστών την πρώτην συνάν-
τησιν του Όδυσσεώς μετά της συζύγου του Πηνελό-
πης. Η άρμονία των γραμμών, και ή έκφρασις άρ-
φετέρων των προσώπων, θα ένίκαν τον φθόνον και
σπρινοσύ μιν καλλιτέχνου.
Ό ναός του Έρμού παρουσιάζει άκριβή ιδέαν της
Τέχνης του έκτου αιώνα προ Χριστού μέχρι της Ρω-
μαϊκής εποχής. Τά συντρίμματα του Acroterio εκ
κεράμου, πλουσιώς χρωματισμένον μέ παραστάσεις
άνωνων, ή συλλογή των Σατύρων και Μαινάδων και
διάφορα άλλα δοχεία, είναι άπαντα σαφή ύποδείγ-
ματα της Τυρρηνικής Τέχνης, ή όποια πραγματικώς
δεν ύπήρξε πρωτότυπος, δεν έσχε ιδιαίτερον χαρα-
κτήρα και μονιμότητα, και ή έπιρροή της Έλληνικής
τέχνης, είναι καταφανής και εις τάς ελαχίστας λεπτο-
μαρείας. Εις την ίδίαν στοάν εύρίσκομεν και τό πλού-

σιον ύλικόν του ναού «Mater matuta» di Satri-
cum πλησίον του Nettuno, τέχνη εύθύμος και
ζωηρά, μέ σκηνάς Σατύρων χαριστάτας.
Άλλ' εκεί όπου αναζεί πραγματικώς ή μυστηριώ-
δης ψυχή του μεγάλου αυτού λαού, ό όποιος δεν
άφησεν εις τους μεταγενεστέρους, ούτε έποποιείαν,
ούτε ιστορίαν, άλλα μόνον τό ακατάληπτον άίνιγμα,
τό ανεξήγητον μυστήριον της γλώσσης του, είναι εις
τον τάρον Barberini.
Η συλλογή Barberini άνευρέθη εις την άρχαίαν
Preneste, νέαν Palestina, κατά τό 1855, εις
κτίμα της προγκηπικής οικογενείας Barberini εξ' ου
και όνομάζεται «τάρος Barberini». Άνέρχεται εις
τον Ζ' αιώνα π. Χ. και περιλαμβάνει άπειρίαν καλ-
λιτεχνικών άντικειμένων προσρισμένων διά γρήσιν του
ναού. Εκ των πλέον περίεργων είναι έν περιστή-
θιον γυναίκας, μέ στολισμάτα εκ χρυσού έντελώς
πρωτότυπα. Τρία κομψοτεχνήματα εξ' ελεφαντόδοντος,
εις σχήμα βραχιόνος, φέρουσι εις άπορίαν τους άρ-
χαιολόγους περί της γρήσεώς των. Άλλ' άστέως
προς τούτο, ή επ' αυτών γλυπτική είναι περιεργο-
τάτη, και οι καλλιτέχνη άδιαφορούντες περί της συ-
ζητουμένης αυτών γρήσεως, απολαμβάνουσι την θαυ-
μασίαν τέχνης των. Πληθυσ μικρών κτιών καλλι-
τεχνικώτατων, χρυσαίων διά τό ψιμύθιον, προξενούσι
έντύπωσιν, διά την άπειρίαν της ποικιλίας των. Όλό-
κληρον τό βασίλειον των ζώων και πτηνών αντιπρο-
σωπεύεται. Εκ των σκευών, τά περιεργότερα είναι
ήμικυκλωτερής λεκάνη επί τρίποδος στηριζόμενη και
εις λέθη, άμφότερα μέ άνάγλυφα Λιγυπιακής και
Άσσυριακής τέχνης.
Εις τον τρίτον και δεύτερον αιώνα άνήκει εξ' εναν-
τίας ή πλουσία συλλογή των δοχείων εξ' όρειχάλκου.
Εκεί άφθονούσιν αι μυθολογικά παραστάσεις, καθώς
ή δίχη του Ηάριδος, ό μύθος του Χρυσίππου, ό του
Περσέως και της Μεδούσης, τό άγώνισμα του Άπόλ-
λωνος και Μαρσύα, μέ λεπτότητα και άρμονίαν θαυ-
μαστήν γραμμών. Θα ήτο άτελείωτος ή απαρίθμησις
των άριστουργημάτων του Μουσείου, άν τό φύγος
και ή πείνα δεν μας ύπενθύμιζον ότι ό Πάπας Giulio
εξέλιπε, και μετ' αυτού και τά συμπόσια. Εις κανένα
δε Σάτυρον, ούτε Μαινάδα θα έπήρχετο ή ιδέα να
γάρσ ην ήσυχίαν της προς χάριν μας, και ούτε άπει-
φασίκαμεν ν' απέλθωμεν κατευχαριστήμενοι εκ της
τελευταίας μας καλλιτεχνικής έπισκέψεως.
Ρώμη. Μ. ΙΓΓΛΕΣΗ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΕΣ

Άγά-άγά, λυπητερά τό δάκρον μου σταλάζει
καμιά έλλίς, καμιά χαρά στον κόσμο δε μου μένει
ένας δλόκρονφος καύμος τη νεότη μου σπαράζει,
και μιά γνχή μ' άναγελή τοιγύσω, πεθαμμένη!
Πικρό τό χαμογέλιο μου άπλώνεται σιά χείλη
οί κίττοι της καρδούλας μου σημαίνονε μέ πόνο
ώσαν τό ύδόο πλάστημα μιά μέρα του Άπρίλη,
δλον μαφαίνεται γοργά τό χρώον, μέ τό χρώον!

Άχ! ποιός τό θέλει ν' άγαπή ζωής ν' ανταγαπάται,
ποιός είνε καίνος ό τρολλός δλον ποθει τη λύπη
μή δεν τό ξέρω πώς κανείς ποτέ δε μέ λυπάται,
μή δεν τό κλαίω τό φτωχό σιγνό μου καρδιοχτύπι;
Χρωάωνται στίον σιγανό τά σίννεφα μέ χάρη
ό ήλιος άίχρει άπαλά και τη στεγνή άχτίδα
γέρνει θλιμμένο των κισσών τό δροσερό κλωνάρι,
και ή δεκά μου ή καρδιά θρηγεί γιά μιν Έλιάδα!...
Αργα GILDA

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Με τής άπαλές μελωδίες του ήμου του άσθρον που άρχίζει νά ψάλλη ή φύτις σιγά-σιγά, ένός συγχρόνου στολίζεται τά πλέον άρωματόδωρα και πλούτια φορέματα για νά ψάλλη σέ λίγο τή λειτουργία τής πλέον μεγάλης και φωτεινής εορτής, τής Άναπαύσεως τής, τά άρώματα που γίνονται άπό τόσα μικροσκοπικά στόματα άθερίων άρωματοδόχων, άνεβαίνουν σάν άμμάμα, μέσα εις τούς χλιαρούς άτμούς που άναδίδει όλη ή γή, και γεμίζουν τήν άτμοσφαίρα.

Τι άναμνήσεις δέν ζωντανέουν τά άρώματα, που χωρίς αυτά θά ήσαν θαμμένοι κάτω άπό τήν πλάκα του παρελθόντος! Άλλά μήπως μόνον άναμνήσεις; Σέ μένα ένα άρωμα έχει πολλές φορές άλλόζοτη επίδρασι: μου φέρει εις τήν μνήμη πράγματα, πρόσωπα, ή μέρη που δέν είδα ποτέ· π. χ. τό μικρό άρωμα του νερατζιού μου παρουσιάζει εμπρός μου τόν Παγανίη με τό στεγνό μαζού πρόσωπο, τή μεγάλη μήτη, τά πελώρια χέρια, μέσα στα άποια τό βιολι φαίνεται σάν παινίδι παιδιού. Η μυρωδιά βοδιού βραπτού ζεάτος μου παρουσιάζει τόν Θεομή τόν άπιστον, τό άρωμα του σταφυλιού, — έχουν και αυτά τό άρωμά του, — του σταφυλιού με τής χονδρές, μαζωρές, σκληρές ρόγες που λέγεται άιτονόζι, τήν Καρχηδόνα... Παύω για νά μη με νομίτουν τρελλή. Και έγω ποτέ δέν ελπίζεσα νά καταλάβω, άν και προσπάθησα, ποιος είναι αυτός ο άλλόζοτος μυστικός δεσμός που ένώνει πράγματα τόσον άνόμοια!

Σήμερα μέσα στα τόσα άρώματα που πλημμυρίζουν τόν κήπο, επικρατεί ένα που μου ένθουμίζει πάντα κομικό επεισόδιο τών παιδικών μου χρόνων. Είναι τό άρωμα τής ίριδος, του λευκού ή λιλι κρίνον με τήν ευγενική και υπερήφανη σιλονέττα, με τά τρία βελουδένια πέταλα κεντημένα με κίτρινο σινίλι, γυρισμένα προς τό κάτω, με τά άλλα τρία προς τά επάνω, διαφανή και άπαλά σάν άπό μουσελίνα άραχνούφαντα καιστολισμένα με χονδρά λειάβρα σάν άπό φίλντισι.

Για πόσο πράγματα σοβαρά και ύψηλά θά μου μιλούσαν αυτά τά άνθη που με τήν έξωτική και άλλόζοτη φυσιογνωμία των με κάμουν νά τά παρομοιάζω με τούς κατοίκους του Άσους που έχει πλάσει ή φαντασία μου. Ένα μεγάλο με δυνατή και άφραδιάζουσα έκφρασι κεφάλι, επάνω εις ένα κορμό γυμνό άπό κάθε άλλο όργανο που θά έχρησιμενε για ύλική ανάγκη, με μόνον μαζωρά άζρα για νά κινούνται γοργά, και πτέρυγες, όχι όμως άπό πτερά, για νά πετούν...

Και όμως αυτοί οι σοβαροί κρίνοι με λαρόνουν.

Ήτο βραδύ Μεγ. Παρασκευής μερικοί φίλοι, παιδιά μικρά τότε, επηγαίναμε εις τό Άγγλιζό νεκροταφείο για νά φέρουμε εις ένα μικρό πτοχό όργανό που ήρνε εις του φύλακος, φορέματα και άπυρόσφουζα που είχαμε φέρει με τας μικράς μας οικονομίας κατά τήν Σαρακοπή. Μας συνόδευεν μία γοργά ύπερήτρια ύψηλή, άτελείωτη, μαυροφορεμένη και σκεπασμένη άκόμα άπό τό κεφάλι με μαύρο μαζού σάλι, που τήν έζαμε νά φαίνεται άκόμα πλέον ύψηλή και πένθημη. Είμεθα όλο χαρά ήτο όλο μουσομούρα και στυθροσπότης, γιατί, έλεγε, τέτοια άγια μέρα, και τέτοια ώρα, — ο ήλιος είχε δύσει, — επηγαίναμε σ' αυτόν τόν καταραμένο τόπο.

Μας ήρσε νά τήν κοιτάζουμε για νά τήν κάνομε νά μας διηγήται πράγματα που μας έζαναν τόπο νά γελοΐμε εμείς ή σοφές. Μα όταν όμως ή έξαφίς της έφθασε σέ μεγάλο σημείο, για νά τήν καθήσασμε τής είπαμε, «Μά Μπάμπο, τό κορίτσι είναι όρθόδοξο σάν και μες; και οι καϊμένοι οι Άγγλοι Χριστιανοί είναι και αυτοί».

— Τι Χριστιανοί παιδιά μου, έλεγε πέρονουσα νού θυμό· αυτοί εικονήματα δέν έχουν στήν εκκλησία τους, και ο καπίς τους φορεσι φοράζικα.

— Ά Μπάμπο Μπάμπο! σέ πιάσαμε: νά που επήγες εις τήν εκκλησία των; τί θά πάθης άν πλς και εις τό νεκροταφείο.

— Έγω νά βάλω τό παιδί μου σέ τέτοια μέρα! Έλα Χριστέ και Παγαγιά, που θέλετε νά με κολάσετε τέτοια μέρα! Έλεγε σταυροκοποιμένη. Μου τάπαν παιδιά μου, μου τάπαν άνθρώποι που δέν λένε ψέμματα. Μα τώρα τί νά κάνω ή άμοιρη! Έχω διαταγή γοργό και αυτό ήτανε τώρα στα γοργάματα νά μπω στα ξένα χέρια όπομονή! Και τά δάκρυα έτρεχαν άπό τά μάτια της.

Τήν λιπηθήκαμε τήν καϊμένη και τής είπαμε: Άφού τόσο κακό σου κάνει, μείνε έξω άπό τήν πόρτα.

— Μα δε θά φοβηθήτε παιδιά μου νά μπήτε μόνα σας; ειπε με μεγάλη έκπληξι.

— Εμείς; απαντήσαμε όλες μαζί, περιφρονητικά.

— Καλά παιδιά μου· σεις ή νέα γενειά ήσαστε θερία· στον καιρό τής νεροδύλας μου τά παιδιά γεννιούτανε με κλειστά τά μάτια· μα τώρα λίγ' άκόμα και θε νά μιλούνε. Άλλάξ' ή φύσι! Και μας εκότταζε με θαυμασμό.

Είμεθα σχεδόν εις τήν πόρτα όταν είδα μερικούς μάγκες που έτρεχαν, νά κρατούν κρίνους. Ήσαν οι πρώτοι που έβλεπα εκείνο τό έτος, και επειδή είναι ένα άπό τά άγαθητότερα των άγαθημένων μου λουλουδιών, έτρεξα και τούς έζήτησα νά μου δώσουν μερικούς. Με μία δεκάρα μου τούς έδωσαν όλους, και έγιναν άφαντοι, ένθ' εμείς εμβαιάναμε μέσα εις

ΑΝΟΙΞΙΣ

Πίναξ Ν. Γύζου.

γοναϊκός του Μιχαήλ Β'. Θέλλας άδελφον επί πόσον χρόνον.

Γ'. Κωνσταντίνος, υίός Βασιλείου του Μακεδόνας (867—886) και της Εύδοκίας άρξας μετά του πατρός επί 10 έτη. (868—878).

ΙΑ'. Κωνσταντίνος, ο Πορφυρογέννητος επιζαλούμενος, υίός Λέοντος, του σοφού επιζαλουμένου, και της Ζωής άρξας (επί τινα χρόνον και μετά Ρωμανού) (άρξαντος 920—944) επί 46 έτη και 5 μηνάς. (913—959).

ΙΒ'. Κωνσταντίνος, υίός Ρωμανού του Β', και της Θεοφανούς άρξας επί 49 έτη μετά Βασιλείου, του επιζαλουμένου Βουλγαροκτόνου (976—1025), και μόνος επί 3 έτη. (976—1028).

ΙΓ'. Κωνσταντίνος, ο Μορομάχος επιζαλουμένος, έλκων τό γένος εξ οικου πατριζίου άρξας επί 12 έτη και 7 μηνάς. (1042—1055).

ΙΔ'. Κωνσταντίνος, Δούκας επιζαλουμένος, υίός του Άνδρονίκου πατριζίου άρξας επί 7 έτη και 6 μηνάς περίου. (1059—1067).

ΙΕ'. Κωνσταντίνος, Δούκας ο νεότερος, υίός του ειρημένου Κωνσταντίνου Δούκα και της Εύδοκίας (Εύδοκίας κατ' άλλους) άρξας επί 10 έτη και 10 μηνάς και 10 ήμέρας περίου: ήτοι μετά των άδελφών αυτού Μιχαήλ και Άνδρονίκου υπό κηδεμόνα την μητέρα επί 7 μηνάς και 10 ήμέρας (από 21 Μαΐου—31 Δεκεμβρίου τῷ 1067) εϊτα δε μετά των αυτών και του πατριου αυτού Ρωμανού, Διογένους επιζαλουμένου, επί 4 έτη και τρεις μηνάς (1067—1072) και έπειτα μετά μόνου του πρεσβυτέρου αυτού άδελφου Μιχαήλ Ζ'. Παρκενίανη επιζαλουμένη, επί 6 περίου έτη (1072—1078). (1067—1078).

ΙΣ'. Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος, τουπίλινη Δραγάσης ή Δραγασις ή Δράγοις ή Δραγώσης ή Δρακόσης (Dracosés), υίός Γεωργίου Η'. άρξας επί 4 έτη, 2 μηνάς και 17 ήμέρας (από 12 Μαρτίου 1449) ή από της αναρρήσεως αυτού (από 1 Νοεμβρίου 1448) επί 4 έτη, 6 μηνάς και 29 ήμέρας. (1448—1453).

Οἱτοι μὲν οἱ αυτοκράτορες της Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντινί. Έκ τούτων άλλοι τε και ο άδιόμιμος φίλος ήμῶν Κάρολος Όλιριος (Κ. Ηοφ) ο

θεμελιωτής της του Μεσαίονος ελληνικής ιστορίας, μηδαμῶς δε της Βυζαντιακής, αποζηλιόντες του βυζαντιακού θρόνου πέντε Κωνσταντίνους αριθμοῖσι τον τελευταίον αυτοκράτορα Κωνσταντινον τον Παλαιολόγον ως ΙΑ'. Άλλοι δε τινες ελαττοῖσιν έτι μάλλον τον αριθμόν των αυτοκράτορων Κωνσταντινων της Κωνσταντινουπόλεως. Άλλά κατά την ήμῶν κρίσιν ή ελάττωσις αυτή οὐδόλος ερειδεται επί ιστορικῶν θεμελιῶν, ως αλλαχού τρανότατα καταδειχθήσεται, ὅση μοι δύναμις.

Όπως δε πλημμελής ή ελάττωσις του αριθμοῦ των Κωνσταντινῶν αυτοκράτορων, ὅτω πλημμελεσιτάτη και ή προσθήκη Φλαυῶν Κλαυδίου Κωνσταντίνου τινός ὁμωνύμου μόνου τῷ πρεσβυτέρῳ υίῳ του Α'. Κωνσταντίνου. Ο προστιθέμενος ὁτος Κωνσταντίνος διακριθεῖς επί Όνομαῖο (393 (395)—423) αυτοκράτορος του δυτικῶν ρωμαϊκῶν κρατοῦς, ως άριστος πολεμιστής ἄπλοος ὦν στρατιώτης και ανακηρυχθεῖς εξ ανάγκης συνάρχων αυτῶ και μετ' οὔ πολῶ φρονεθεῖς οὐδεμίαν σχέσηιν έχει πρὸς τὸ Άνατολικῶν κρατός, ήτοι την ελληνικήν αυτοκρατορίαν, δι' ο και οὐδέν έχει τις εἰπεῖν περι αυτού: οἱ δε βουλόμενοι ἵνα και αυτὸν τάξωσιν ἐν τοῖς Κωνσταντινῶσι της ελληνικής αυτοκρατορίας ἀναντιλέκτως πλανῶνται.

Έν τέλει δε σημειωτέον, ὅτι οὐκ ὀλίγα της χρονολογίας των αυτοκράτορων της Κωνσταντινουπόλεως και διη και της των Κωνσταντινῶν ἐν τοῖς καθ' ἑκάστα εἶναι συντεταραγμένα και συγκεχυμένα, καθ' ὅσον τοιαῦτα εἶναι και αἱ πηγαί: διὰ τούτο δε και πολλά αὐτης ἐπιδέονται έτι μείζονος ἐπιστάσεως. Τὸ δε λαμβάνειν ταῦτα ἀνεξετάτως παρὰ τούτων ή ἐκείνων των γνωρίμων νεωτέρων ιστορικῶν, οἶον Le Beau, Rollin, Gibbon, Schlosser, Finlay, Hertzberg, Zinkeisen, Ηοφ κ.τ.λ. ως ποιῶσι παρ' ήμῶν οἱ πολλοί, ήκιστα συντελεῖ εἰς διάλυσιν της εξ ἀγνοίας ἀχλὺς, ήτις εἶναι κεχυμένη επί των πλείστον πραγμάτων της ιστορίας της ελληνικής αυτοκρατορίας και διη και πρὸ πάντων της των άρξάντων επί 1147 έτη αυτοκρατορῶν.

Γ. Κρέμας

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ *)

Κάποιος σοφός Ραββίνος έδημοσίευσεν άθρον έσχάτως, εἰς τὸ ὅποσον περιῶται νάποδείξη, ὅτι εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία των Εβραίων, την Βίβλον και τὸ Ταλμούθ γίνονται ὑπαινιγμαῖοι περι των σημερινῶν εφευρέσεων, τηλεγράφου, σιδηροδρόμου, αυτοκινήτων, συστήματος του Κοπερνίκου, ἀλεξικεραυνου. Η Παλαιά Διαθήκη προφητεύει την εφευρέσιν του αεροπλάνου λέγουσα ὅτι ὅξ περιπατήσωμεν «επί πτερύγων ἀνέμων», δίδει νόξιν περι της μελλούσης εφευρέσεως του αεραμάτου τηλεγράφου λέγουσα ὅτι ὁ άνθρωπος ὅξ κάμη «τους ανέμους ταχυδρόμους αυτού και τους σπινθήρας ἀγγελιαφόρους του». (Ψαλμοί 104).

Έν τούτοις, ἂν εἰς τινα σημεία τὸ παρελθὸν έχει τίτλους τιμῆς προαγγέλου ἀπέναντι του παρόντος, αἱ μεγαλειότεραι και πρακτικότεραι εφευρέσεις ἐγένοντο τον ΙΘ' αἰῶνα, ὁ δε Κ'. ἐν διανύομεν ασφαλῶς ὅξ υπερβάλλη τον προηγηθέντα αυτού.

Αἱ εφευρέσεις πολλαπλασιάζονται: τὸ ἀποδεικνύει:

*) Τέλος.

χάλυδος ἐπιπλα ὅξ στοιχίζουσι ὀλιγώτερον και ὅξ εἶνε στερεώτερα και διαρκέστερα ἢ τὰ ἐκ ξύλου ἐπιπλα. Ο χάρτης ὅξ ἐκλείβη. Διὰ τὰ βιβλία και τὰς εφημερίδας ὅξ χρησιμοποιοῦνται φύλλα ἐκ νικελ πάχους δύο χιλιοστών του χιλιοστομέτρου. Τὰ φύλλα ταῦτα ὅξ ἀντικαταστήσουσι τον χάρτην, φορέα ἐπικίνδυνον παντός μολύσματος ή μικροβίου. Τὰ ἐκ νικελ φύλλα ὅξ διατηροῦν τον τύπον της μελάνης ὅπως ὁ χάρτης και τὰ εξ αυτών βιβλία ὅξ εἶνε ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον ὀγκώδη ή τὰ ἐκ χάρτου, διότι βιβλίον πάχους 2 ἑκατοστομέτρων, ἐκ φύλλων νικελ, ὅξ περιέχει 40,000 σελίδας και δὲν ὅξ στοιχίζη περισσότερον των 6 φράγκων.

Η κατασκευή του χρυσοῦ ὅξ εἶνε ἄπλοον παιγνίδι: διὰ τὸς υίους μας και προβλέπω ἐκ της ἀνακαλύψεως ταύτης ἀληθῆ ἐπανάστασιν εἰς τὸ χρηματιστικὸν και οικονομικὸν σύστημα του κόσμου, διότι ὅλοι ὅξ δύνανται νά κατασκευάζουσι νομίσματα εξ ἀληθοῦς χρυσοῦ».

Προητοίμασε συγχρόνως και νέαν θεαματικὴν εφευρέσιν, τον «Όμιλοῦντα κινηματογράφον» ὅστις ὀμιλεῖ ὀχι μηχανικῶς, οὔτε αὐτομάτως, ἀλλά δι' ὀποδλητικῆς δυνάμεως προκαλοῦσιν τον γέλωτα ή τὸ κλάμμα. Ο συνδυασμὸς οὔτος κινηματογράφου και φωνογράφου χάρις εἰς τον ὅποσον αἱ κινηματογραφικαὶ εἰκόνες δὲν περιορίζονται: πλέον εἰς κίνησιν ὀφθαλμῶν και χειλέων δίδουσαι την ἰδέαν του λόγου, ἀλλ' ὀμιλοῦσι πραγματικῶς, φυσικῶτα, εὐκρινῶς και ἐντόνως, ὅξ παρουσιασθῆ ταχέως πρὸ του κόσμου, ἀπειλῶν διὰ θανάτου ὀλους τους θιάσους, και ἰδιὰ τους μικροῦς, δραματικούς, κωμικούς, μελοδραματικούς. Ο Έδισσον εἰργάσθη πρὸς τούτο επί τέσσαρα έτη.

Άλλη εφευρέσις ἐγκυμονεῖται, ήμπορεῖ νά εἰπη τις. Πῶς ὅξ κατορθωθῆ διὰ μηχανήματος ὁ ἀποστάσις νά ἐκμηδενίζωνται, ἀντικείμενα δε των ὀπίων την θεάν ἀποκρύπτουσι ὀρη και θάλασσα: ὅξ τὰ βλέπομεν ἐμπρὸς μας, οἰαδῆποτε δε κινήσεις των ἀντικειμένων αυτών ὅξ ἀποτυποῦνται επί του μηχανήματος. Ναυάγισ, μάχαι, ἐγκλήματα ὅξ ἀναπαρίστανται πανομοιότηπως πάραυτα επί του ὀπτικῶ φανοῦ.

Ο Γερμανός μηχανικός Σμίρερ εἰργαζόμενος ἀπὸ καιροῦ επί του προβλήματος της μεταδόσεως φωτογραφικῶν και εἰκόνων διὰ του τηλεγράφου χωρὶς νά τὸ περιμένη εὐρήκῃ κατὶ καλλίτερον ἄφ' ὅτι ἐζήτησαν ὅλοι ὅσοι εἰργάζοντο ἐπ' αυτού του προβλήματος. Κατόρθωσε νά στέλλη φωτογραφίας εἰς την Ἄμερικὴν διὰ του ἑξῆς συστήματος:

Εἰς τὸ ἐν ἄκρον του τηλεγραφικῶ σύρματος μεταχειρίζεται μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν της ὀποίας ὁ φακός δύναται νά στραφῆ εἰς οἰσνδῆποτε ἀντικείμενον ή πρόσωπον εὐρισκόμενον πλησίον. Αἱ ἀκτίνες του φωτός πίπτουσι επί ἐνός καλύμματος τὸ ὅποσον διαίρει την λαμβανομένην εἰκόνα εἰς μικρὰ φωτεινὰ στίγματα ποικιλοῦσης ἐνταστικότητος. Αὐτὰ τὰ στίγματα πίπτουσι επί μίῆς εὐαίσθητου πλακῶς ἀπὸ σελήνιον και μεταστρέφονται εἰς ἐναλλαγὰς του ηλεκτρικοῦ ρεύματος.

Εἰς τον ἀποδοχέα τὸ ρεῦμα αὐτὸ γίνεταί εἰς ποικιλοῦσης λαμπρότητος και δι' ἐνός καθρέπτου καταλλήλως τοποθετημένου ἀποτυπώνεται ή εἰκὼν ή ὀποία διατηρεῖ τὰ μικρὰ της στίγματα ὅπως αἱ εἰκόνες των εφημερίδων.

Τὸ μηχανήμα αὐτὸ ὅξ ἀντικαταστήσῃ την ἀστυνομίαν και τὸς πολυμικούς ἀναποκριτάς, ὅστε νά μή πλαστογραφεῖται ἐφεξῆς ή ἱστορία. Ἄλλ' ή Ἄστυνομία διὰ την ἀνακάλυψιν των ἐγκλημάτων μέγαν βοήθον έχει την Ἐπιστήμην. Τὸ μικροσκοπίον, αἱ χημικαὶ ἀναλύσεις, ή ἀνθρωπομετρία, ή φωτογραφία ή ἀνατομία ἀντικαθιστοῦν ὀλονέν τον ἀνακριτήν και τον ἀστυνόμον. Η. γ. διὰ της ἀνατομίας ἐξετάζονται ὀρισμένα φλέβες και ἀρτηραὶ εξ οὔ ἀποδεικνύεται ή ταυτότης του προσώπου. Διὰ του μικροσκοπίου, ἀναπαρίστανται αὐτὰ τὰ αἵμοσφαίρια επί των χειρῶν ή των ἐνδυμάτων του δολοφόνου ἂν προσέρχονται εξ ἀνθρώπου ή ζώου, αἱ ἀκτίνες X ὀρίζουσι ἂν ή ἐντός των σπλάγγνων σφαῖρα ἀνήκῃ: εἰς τὸ ὄπλον του ἐγκλήματος.

Άλλη εφευρέσις: Η θερμότης του ἡλίου, ή ἀντιπροσωπεύουσα παμμεγίστην δύναμιν ὀπάγεται ἀπὸ τινος εἰς τὰς εφευρέσεις διὰ του Ἄμερικανοῦ Σούμαν, ὅστις ἐπέτυχε μίαν θαυμασίαν ἐφαρμογήν της ἡλιακῆς θερμότητος ἐν τῇ βιομηχανίᾳ.

Έν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προβλήματα της ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶνε τὸ ζήτημα της ἀρρενογονίας. Διὰ τὸ νά μή εἰμποροῦν τὰ ἀνδρόγυνα νά ὀρίζουσι κατὰ βούλησιν τὸ γένος των παιδιῶν που ὅξ δημιουργήσουσι: Τὸ ζήτημα τούτο του προσδιορισμοῦ του φύλου ἀπησχόλησε επί μακρὰ ἑτη τὸς ἐπιστήμονας.

Μερικοὶ βιολόγοι διατείνονται ὅτι τὸ φύλον εἶνε προσχηματισμένον, δηλαδή ὅτι καμία ἀλλαγῆ δὲν εἶνε δυνατή ἀπὸ τὸς ἐπιστήμονας. Άλλοι λέγουσι ὅτι ὁ σχηματισμὸς του φύλου γίνεταί μετὰ, ἀφου συλληφθῆ, τὸ ἐμβρυον και ὅτι ἐπομένως ή ἐπιστήμη δύναται νά εὐρη τρόπον νά τὸ μεταλλάσῃ, δηλαδή νά τὸ κάμη κατ' ἐκλογὴν ἀγόρι ή κορίτσι. Ο διάσημος Γάλλος ἱατρός κ. Ροβινσὼν κατόπιν παρατηρήσεων ἐκλίεν ἐπὲρ της δευτέρας γνώμης.

— Παρτήρησα, εἶπεν, ὅτι ὅταν κάμωμεν ἑνεσιν εἰς ἐν ζῆον λεκιδίνης ή χιλίνης, οὔσιων σχηματιζομένων εἰς τον ὀργανισμόν μας, αἱ οὔσια αὐταὶ καταστρέφουσι τὸ ἄρρεν στοιχείον των και δὲν μένει παρὰ τὸ θῆλυ τὸ ὅποσον δύναται νά καλλιεργηθῆ. Η ἀδρεναλίνη, ἄλλη οὔσια αὐτή, καταστρέφει τὸ θῆλυ στοιχείον και ἀναπτύσσει τὸ ἄρρεν. Έκαμα πολλὰς παρατηρήσεις αἱ ὀποῖαι μού ἑστέρεωσαν την πεποίθησιν.

Μία νέα Ἄμερικανὴς ἤλθε πρὸς τινος καιροῦ νά με ἐρωτήσῃ ἐπειδῆ εἶχεν ἀποκτήσει κορίτσια ἂν ὀπῆρχε τρόπος νά κάμη ἀγόρι. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἀδύνατον. Έὰν κάμη κανεῖς πολλὰς ἐνεσεις ἀδρεαλίνης πιθανῶς ή ἐπιθυμία της μητρός νά ἐκτελεσθῆ.

Με ἠρώτησαν ἂν ἐν φύλον δύναται νά ἐξαφανισθῆ ή νά ὀλιγοστεῖσῃ σπουδαίως. Αὐτὸ δὲν μπορῶ νά τὸ εἰπῶ. Διὰ τὸς ἀνθρώπους, τὸ εἶδος των ὀπίων εἶνε τὸ πλέον ἀκανόνιστον και τὸ πλέον ἀνυπότακτον των ἄλλων, τὸ πρᾶγμα μού φαίνεται δύσκολον. Ἄλλὰ δι' ἄλλα εἶδη αὐτὸ ἴσως εἶνε δυνατόν. Βλέπει κανεῖς ὅτι μερικά εἶδη ἐξηρανίσθησαν ἐντελῶς. Εἰς πολλὰ δένδρα π. γ. δὲν εὐρίσκει κανεῖς παρὰ ἐν φύλον μόνον».

Άλλὰ τὸ ζήτημα τούτο δὲν ἀφορᾷ ἄπλῶς τὸ γοῦστο των συζύγων. Εἶνε μέγα κοινωνικὸν πρόβλημα. Η στατιστικὴ—ή αὐστηρά αὐτή και ορθομία και περίεργος γραῖα — μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι επί του ἐνός

δισκατομμυρίου έπτακοσίων εκατομμυρίων ανθρώπων της γήινης σφαιρας αι γυναίκες υπερτερούν κατά αριθμόν τους άνδρας κατά 1)2 εκατομμύρια. Άρα υπάρχει υπερπαραγωγή γεροντοκορών, υπάρχει ανισότης κοινωνικής προόδου ως εκ της άγαμίας. Διότι και εάν όλοι οι άνδρες ένυμφεύοντο, θα περισσεύουν 1)2 εκατομμύρια θηλέων άνυμφεών. Άλλ' εάν επιβεβαιωθεί ή άγγελολομένη εφεύρεσις : Διά της φαρμακευτικής θα γεννη ή σύζυγος κατά βούλησιν. Και επειδή όλοι επιθυμούν μάλλον άρρενα παιδιά, —διότι τά κοράσια ως κατοικίδια, έφ' όσον ή σωφραζετισμός δεν κυριαρχεί, βιούντα έντός της οικίας άπαιτούν επιτήρησιν και διότι λείπει ή προϊξ — τά κοράσια θα ελαττωθούν εις βαθμόν έπίφοβον δι' αυτήν την διαιώνισιν του γένους.

Άλλ' αν αι προσπάθειαι των επιστημόνων στρέφονται προς άπαθανάτισιν του ανθρώπου διά της μεταφύσεως αίματόςφωρον άγγείων, ως πειραματίζεται ή Καρρέλ, ή Άμερικανός επιστήμων Δούστος Σεϋμους βεβαιού ότι δύναται να άναστήσει τους νεκρούς εκείνους, οΐτινες έτάφησαν εις τους πάγους. Έχει τό θάρρος, αν του παρασχεθούν τά μέσα, να μεταβή εις τον Πόλον, να άνεύρη τον Σκότ και τους συντρόφους του και να τους επαναφέρη εις την ζωήν. Τόση δέ είνε ή βεβαιότης του, ώστε προσφέρεται και να

ταφή ή ίδιος, διά να επανέλθη διά της μεθόδου του εις την ζωήν. Αναχωρεί εκ της άρχής ότι ίχθύς, χελώναι, βάτραχοι, διερχονται τον χειμώνα εν παγερω καταστάσει, αποσπώμενοι δ' εκ των πάγων δύνανται να θρυμματισθούν ως τεμάχια πάγου, θερμαινόμενοι δέ βαθμίδον επανακτώσι την ζωήν. Έκαμε πειράματα και επί μαστοφόρων και ειχεν εκπληκτικά αποτελέσματα, άλλα την μεθόδον του κρατεί μυστικήν.

Διά να τελειώνομεν, πρέπει να ύψωθώμεν μέχρι του ύψηλοτέρου σημείου των κατακτητικων διαθέσεων του ανθρώπινου πνεύματος. Κατακτώντας ή άνθρωπος ξηράν και θάλασσαν, έστράφη προς τον ουρανόν. Τά βολιδοσκοπικά αερόστατα άνέρχονται εις ύψος 40 χιλιομέτρων, τά δέ αεροπλάνα κίνουσι ελιγμούς 3,000 έως 4,000 μέτρων άνωθεν του εδάφους. Δεν απομένει ή να πραγματοποιηθή τό όνειρον των μυθιστοριογράφων και ποιητών, δηλαδή ή ίδρυσις κινήσεως μετακομιστικής μεταξύ των πλανητών. Η ιδέα αυτή μιλιτάται υπό του κ. Ένσώλτ-Πελλετερη. Πρόκειται δηλ. να κατασκευασθή κινητήρ ικανός να εξασφαλίση την προσώθησιν μηχανήματος εν τω μεταξύ των πλανητών κενώ. Θα εφευρεθή ασφαλώς κανεν είδος καμμεγέθους ροκέτας, ή όποια θα έκσφενδονίζεται εις τά άστρα...

Δ. Κ.

Ποικίλη Λεξις

Εις μνήμην των αεσόνητων.

Οι άληθεϊς φιλέλληνες εξακολουθούν να μη μις λημονούν. Εις έξ αυτών, κοί εκ των ένθερμότερων μάλιστα, ή Ιταλός καλλιτέχνης κ. Α. Σάντι, ήλθε εκ Ρώμης έδω, κοιζών τρεις ώρας προσωπογραφίας του άειμνήστου βασιλέως Γεωργίου τάς έποίας προσέφερε εις την Βασίλισσαν-Μητέρα.

Πλήν τούτων ή συμπαθής καλιτέχνης έφερε αρκετάς χιλιάδας έπιχρυσών μεταλλίων, τά όποια έθεσαν εις την διάθεσιν των πριγκιπισών υπέρ των οικογενειών των πεσόνητων κατά τον παρόντα πόλεμον.

Καθώς καταφαίνεται εκ των άνωτέρω μικρών εικόνων, επί της μις προσόψεως των μεταλλίων υπάρχει ή προσωπογραφία του άλησιμονήτου βασιλέως Γεωργίου, επί δε της όπισθεν ποιητική άληθώς παράστασις της Βαλκανικής συμμαχίας, θραυούσης τον κλοιόν της δουλείας των Χριστιανών του Αίμου, κάτωθεν της όποίας αναγράφεται:

«Ότων συμαχών Ιερός άγών προς άπελευθέρωσιν των δούλων αδελφών 1912—1913».

Η Α. Β. Υ. ή πριγκίπισσα Μαρία θα μεριμνήση διά την διανομήν των μεταλλίων αυτών συμφώνως προς την επιθυμίαν του ευγενούς φιλέλληνος δωρητού.

Ζωγραφική

Έπήγα εις την Έκθεσιν της Ζωγραφικής και είδον εκεί τοπειογραφίας και προσωπογραφίας και παραστάσεις διαφόρους, γυναίκας γυμνάς νυχελώς έξηπλωμένας επί του καναπέ, άλητας κοιμημένους εις τον ήλιον, άπόψεις της Βενετίας, Βρεττανούς άλις κλπ. και μου φαίνεται πως και πέρυσι τά ίδια είδον.

Προφανώς οι καλλιτέχνηι μας στερούνται φαντασίας. Όλοι προσπαθούν να αποδώσουν τά συνήθη.

Όλοι — ή σχεδόν όλοι — ζούν εκτός της εποχής των. Ο καιρός μας δεν τους εμπνέει.

Εάν εν τούτοις εγνώριζον να παρατηρούν τόσα ζωντανά άντικείμενα γεμάτα από αισθήματα του καιρού μας θα εκέντων τον χρωστήρά των.

Η κατάκτησις του άέρος από τον άνθρωπον, τό προαιώνιον αυτό όνειρον τό πραγματοποιηθέν τόσον θαυμασίως, δεν εμπνέει ούδένα από τους καλλιτέχνας μας. Η γυνή κατά τον Παύλον Μπουρζέ έχασε τον ζωγράφον της, άλλ' ή αεροπλοία δεν εύρεν άκόμη τον ιδικόν της.

Ανεγνώσα μεταξύ των τηλεγραφημάτων διά την ασθένειαν του Πάπα τάς γραμμάς αυτές :

«Εν Ιταλικόν αεροπλάνον ήπτατο επί μακρόν περίε του Βατικανού και οι αεροπόροι έσυραν τά μανδήλια των χαιρετώντες τον Πάπαν».

Οι του Βατικανού άήγητησαν ασίοντες τό μανδήλιον του Σαιν Δεμέζ και ή Πάπας είδοποιηθείς έκαμε προς τό κλειστόν παράθυρον κίνημα εύλογίας. Ίδού είκόν.

Ο Πάπας έτοιμοθάνατος εύλογών τό αεροπλάνον!

Κλεμάν Βοτέλ

★ ★

Τα έργα των καλλιτεχνών μας.

Χαρακτηριστικόν είναι τό επεισόδιον έπερ συνέθη κατά τά τελευταία έτη, εις τον αποθανόντα έσγάτως ζωγράφον Λεμπεσην. Εις τό άέτωμα του Ιερού άδούτου του Άγ. Κωνσταντίνου εν Πειραιεί, ή Λεμπέσης είχε τεχνουργήσει πρό έτων την «Πλατυτέραν των Ουρανών» — θαύμα αυτόχρομα άγιογραφικόν, διά τό όποϊον ήμίλει ή ένθουσιασμέν και ή Γούζης εις τό Μόναχον προς τους μαθητάς του. Ύστερα από πολλάς περιπετείας εις τό έξωτερικόν, ναυαγός της ζωής ή Λεμπέσης, επανήλθεν έδω και έτυχε μιαν ήμέραν να εύρεθι εις τον Άγιον Κωνσταντίνον του Πειραιώς. Μόλις έμυς ύψωσε τά βλέμματά του προς τό άέτωμα διά να ίδη την παλαιάν του «Πλατυτέραν», ή καλλιτέχνης άχρίσσε, τά μάτια του έδούρκωσαν και άλλόφρων από την οδύνην επετάχθη έξω ορηνολογών. Τι είχε συμβή; Κάποιος έπίτροπος του ναού, διά να καθαρίση την «Πλατυτέραν» από την σκόνην της πολυκαιρίας, διέταξε και την έξεθύρισαν με μιαν χονδροσκουπαν βουτηγμένην εις ποτάσσαν και άλυσοίδαν...

Ώραία άπάντησις.

Εις τον γλύπτην κ. Φιλιππότην, όταν άνήγγειλαν ότι εκόπη ή ήδη του «Ξυλοθραύσιου», του ώραιού άγάλματός του, χωρίς να έκπλαγή είπεν φιλοσοφικάτα :

—Καλλίτερα, τώρα θα φαίνεται σαν άρχαίο...

Το έμωόριον των καλλιτεχνικών έργων εν Αμερικη

Η εισαγωγή έργων τέχνης εν τατε Ηνωμένας Πολιτείας κατά τό έτος 1911-1912 παρουσιάζει έκτακτον αύξησιν. Έφθασε τον αριθμόν των 36,092, 595 δολλαρίων! Η επί πλέον διαφορά του τελευταίου τούτου έτους άπέναντι της κατά τό παρελθόν έτος 1910—1911 εισαγωγής άνέρχεται εις 13,596, 753 δολλάρια, τούτέστιν 60 ο)ο περίπου.

Η κατά τόπους προσλεύσεως των καλλιτεχνικών ειδών εισαγωγή κατανέμεται ως εξής :

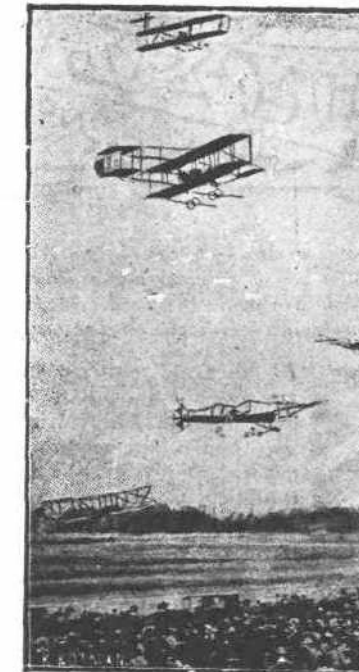
	1910—1911 (δολλάρια)	1911—1912 (δολλάρια)
Άγγλία	7,142,708	15,216,303
Γαλλία	11,327,315	17,088,388
Γερμανία	1,210,256	1,254,088
Ίαλία	972,738	740,092
Καναδάς	589,468	784,947

Ίδιαιτέρως άξιοπαρατήρητος είνε ή αύξησις εισαγωγής έργων παλαιάς τέχνης. Η εισαγωγή τούτων άνήλθε κατά τό οικονομικόν έτος 1911—1912 εις 34, 250,000 δολλάρια, επί πλέον διαφοράς άπέναντι του παρελθόντος έτους συνισταμένης εις 68 ο)ο.

Κατά τά τρία διαρρεύσαντα έτη από της εφαρμογής του νέου τελωνειακού πίνακος τελών εισήχθησαν άτελώς άντικείμενα τέχνης αξίας 73,150,000 δολλαρίων, εκ Γαλλίας και Άγγλίας κυρίως προσερχόμενα. Αι άρχαιότερες κατέχουσι την πρώτην θέσιν εν τη κατηγορία των άτελώς εισαγομένων έργων τέχνης.

Κατόπιν αυτών έρχονται τά εκ πορσελάνης άντικείμενα, τά εκ πολυτίμων μετάλλων, τά ευλογλυπτικά κλπ.

Αντιθέτως προς τάς άρχαιότητας, ή εισαγωγή ειδών νεωτέρας τέχνης παρουσιάζει μείωσιν συνιστα-

Αεροπλάνα εν άνυψώσει.

μένην διά τό τελευταίον έτος εις 35 ο)ο επί ελαττον της εισαγωγής του προηγούμενου.

Η μουσική των Έδνων

Τά Παρισινά «Χρονικά» δημοσιεύουν ή Απομνημονεύματα του Ρουμπινστάιν. Θερμός θαυμαστής της Γερμανίας κηρύσσεται εις αυτά. «Η άληθινή μουσική», λέγει, «ή ύψηλή μουσική εύρίσκεται μόνον εις την Γερμανίαν».

«Όσον άφορρά την μουσικήν αισθησιν των λαών, θέτω εις την πρώτην γραμμήν τους Γερμανούς. Πράγματι εις την Γερμανίαν έργιάζει ένας ιδιαίτερος πατριωτισμός εις την μουσικήν, ή όποιος συνδυάζεται με κάποιαν μυστικιστικήν ελλάδειαν» πράγματι, ελη ή δούναμεις της Γερμανίας εκκείται εις τά πυροδόλα της, τά όποια είνε ή θάνατος της τέχνης, άλλ' ούχ ήττον τό Γερμανικόν έθνος έναπομένει τό μουσικώτερον του κόσμου.

Αν εκάμναμεν στατιστικήν των μουσικήν έννοούντων μεταξύ των διαφόρων λαών, τότε κατά την γνώμην μου επί 100 Γερμανών, οι 50 έννοούν μουσικήν, εις την Γαλλίαν 16 ο)ο και εις την Άγγλίαν 2.

Οι Άγγλοι είνε ή άμουςότερος λαός, τον όποϊον γνωρίζω και υπερβάλλουν εις αυτό και αυτούς τους Άμερικανούς, οι όποιοι εκτιμούν και έννοούν περισσότερο την μουσικήν από τους Άγγλους. Ομιλώ έδω έντελώς άμερολήπτως. Η Γερμανία είνε ή κοιτίς της υπερόχου μουσικής. Η Γαλλία καλλιεργει μόνον ένα κλάδον μουσικής και όφείλομεν να όμολογήσωμεν, ότι τον καλλιεργει καλώς.

Ίδιαιτέρων θέσιν εις την μουσικήν έχουν οι Ρώσοι με τάς ώραιάς μελωδίας των. Επίσης ή Νορβηγία και ή Σουηδία με τά θελκτικά τραγούδια των. Η Ρωσία πάσχει από έρασιτεχνίαν εις την μουσικήν».

Ανδριάντες εν σχεδίω.—Τὰ εἰς λάω καὶ ἰδῶν ἰνόματα.—Οἱ Β. σταῦλοι καὶ αἱ γαλαρίας τῆς Ἰταλίας.—Τὰ σαράβαλα τῆς ὁδοῦ Σταδίου.—Οἱ Ἰκαροὶ τῆς ἰδέας.—Βιβλιοθήκη κοινωφελῆς.—Ἱστορία τοῦ πολέμου.

Αἱ διὰ τινος τῶν πεσόντων κατὰ τὸν πόλεμον καὶ διὰ τὸν ἀειμνήστον βασιλέα Γεώργιον ἐνηφίσθη ὑπὸ δῆμων καὶ σωματείων ἢ ἀνέγερσις ἀνδριάντων. Θὰ πραγματοποιηθοῦν αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ ἢ θὰ μείνουν ὡς ἐκδηλώσεις μόνον τυπικαὶ τιμῆς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ θανάτου των; Τὸ παρελθὸν τῆς ἀνδριαντοποιήσεως ἐπιφανῶν Ἑλλήνων δὲν εἶνε ἐνθαυρντικόν.

Ὄταν ἐδολοφονήθη ὁ Καποδίστριας ἐν τῇ ἐπισήμῳ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ἤτις τότε ἐκαλεῖτο «Γενική ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος» ἐδημοσιεύθη ψήφισμα τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως (12 Φεβρουαρίου 1832) κατὰ τὸ ὁποῖον ἐκτός ἄλλων ἀνεγράφοντο καὶ αἱ ἐξῆς δύο παράγραφοι: «Νὰ ἀνεγερθῇ μαισολεῖον τοῦ ἀειμνήστου Κυβερνήτου ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Τίρυνθος καὶ πλησίον αὐτοῦ ναός». — «Νὰ κατασκευασθῶσιν, ἅμα ἐπιτρέψουν οἱ χρηματικοὶ πόροι τοῦ Κράτους, ἐκ χαλκοῦ τρεῖς κολοσσαιοὶ ἀνδριάντες τοῦ ἀειμνήστου φέροντες τὰ ἐμβλήματα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς φρονήσεως, ἐξ ὧν ὁ εἰς θέλει στηθῆ εἰς Αἴγινα, ὁ δὲ κατὰ τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως, ὁ δὲ τρίτος εἰς τὴν Στερεάν Ἑλλάδα». Περιστὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ ἀνδριάντες αὐτοὶ δὲν εἶδον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καίτοι παρήλθον 81 ἔτη. Δὲν τὸ ἐπέτρεψαν οἱ χρηματικοὶ πόροι τοῦ Κράτους; Ἄν ἀναλογισθῆ τις πόσα δισεκατομμύρια ἐδαπανήθησαν κατὰ τὰ 81 αὐτὰ ἔτη ὑπὸ τοῦ Κράτους, θὰ κινήσῃ οἰκτιρμόνως τὴν κεφαλὴν, διότι δὲν ἐξευρέθη ποσὸν τι διὰ νὰ ἐκτελεσθῆ μίς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἣν ἀπῆρτιζαν οἱ ἄνδρες τοῦ Ἀγῶνος, σπητὴ ἀποφάσεις.

★

Ὅρθότατα ἢ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία δι' Ἐπιτροπῆς ἠσχολήθη εἰς τὴν τοπωνυμίαν—δι' ἀλλαγῆς τῶν βαρβαρικῶν εἰς λάω, ὄβρον, τσά, ἰδῶν, καὶ ὀνομάτων—τῶν ἀνακτηθεισῶν Μακεδονικῶν καὶ Ἡπειρωτικῶν πόλεων καὶ κομποπόλεων. Ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ἔχουν τὰς ἀρχαίας ὀνομασίας των καὶ τώρα ποὺ ἔσπασαν τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας πρέπει νὰ χειραφετηθοῦν καὶ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν Τουρκαίων ὀνομάτων, τῶν ὑπενθυμιζόντων τὰς ἀφορήτους τυραννικὰς πιέσεις. Μόνον τὰ Γιαννιτσὰ καὶ τὸ Μπιζάνι—ὀνόματα ἐξίλειθοντα ὑπὸ τῶν νικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ—ἄς διατηρηθῶσι τὰ ἴδια.

★

Οἱ Βασιλικοὶ σταῦλοι ἐκποτίζονται ἐκ τῆς καρδίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ παύει ἐφεξῆς νὰ δεικνύει αὐτοὺς πρὸς τοὺς βουλευφόρους ἄνδρας ὁ κορυθαίολος Γέρος τοῦ Μορηῆ. Εἶνε ζήτημα εὐπρεπείας ἢ ταχίστη μεταφορὰ των. Σταῦλοι εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, καταλαμβάνοντες ὀκτάζηνον τετράγωνον, εἶνε

ἀναχρονισμός, τὸν ὁποῖον ὁ νέος Βασιλεὺς μόλις ἀνελθὼν τοῦ θρόνου του δέον νὰ ἐπανορθώσῃ. Καὶ αὐτῶν τῆν ἀπέλασιν πρέπει νὰ ἐπακολουθήσῃ ἢ κατεδάφισις ἐνὸς σαράβαλου, τὸ ὁποῖον λέγεται ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐνὸς παρακάτω δοθῆνός οἰκοδομικοῦ, τοῦ Προτοδικεῖου.

Θὰ φύγουν οἱ σταῦλοι. Πολὺ καλά. Καὶ ἔπειτα; Αὐτὸ πρέπει σοβαρῶς νὰ ἀποσχολήσῃ τοὺς Ἀρμοδίους ἵνα... ἀριστογείτων γείνη ἢ νέα οἰκοδομή, ἢ ὁποῖα θὰ διαδεχθῆ τοὺς σταῦλους. Ἐκεῖ πρέπει νὰ ὑψωθῆ μέγα οἰκοδόμημα, πληροῦν κοινωνικὴν ἀνάγκην—ἐν εἶδος Λούβρου εἰς ἓνα πάτωμα, ἔπειτα μία Λέσχη συγκεντροτική κόσμου ἐκλεκτοῦ ἄλλ' ὄχι καὶ μόνον φριφτακοῦ καὶ κάτοικον μία γαλαρία ὡς ἢ τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ ἐν Μιλάνῳ ἢ ἐν Νεαπόλει τοῦ Οὐμβέρτου.

★

Ἡ κατάκτησις τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ πρώτου ἀεροπόρου Ἰκάρου ἠρξασε πικρὰ νὰ ἀριθμῆ θύματα. Ἐντὸς ἔτους τρεῖς νεκροὶ ἐπὶ ἑπτὰ Ἑλλ. ἀεροπόρον εἶνε πάρα πολλοί. Καὶ τὰ τρία θύματα πρότετα Ἑλληνικοῦ κάλλους, Ἑλληνικῆς χάριτος, Ἑλληνικῆς τόλμης. Καὶ οἱ τρεῖς μὲ ὅλας τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς, λόγῳ μορφώσεως, καταγωγῆς, πλοῦτου. Καὶ ὅλα τὰ ἐθυσάσαν ὑπὲρ τῆς ἰδέας. Ἡθέλησαν νὰ ζήσουν ὑπὲρ τοὺς μικρανθρώπους τῶν ἀγνῶν καὶ ἔγραψαν μὲ τὸ εὐγενικὸν τῶν αἵμα τὸ ὠραιότερον ποίημα τῆς ζωῆς, μέσα εἰς τοὺς μεγάλους κύκλους, μὲ τοὺς ὁποῖους ὄρωσαν τὸ στερέωμα οἱ ὠρατοὶ ἀναβάται. Ὁ ἓνας εἶρε σάβανα, τοὺς ἄλλοὺς τὸ Κορινθιακοῦ. Οἱ δύο ἄλλοι—ὁ Ἀρχιρόπουλος καὶ ὁ Μάνος—ἐξηπλώθησαν νεκροὶ εἰς τὴν ἐλευθερωθεῖσαν ἐνδόξως Ἡπειρωτικὴν γῆν.

Τὸ Ἑλλ. Ἰδανικὸν πλουτίζεται εἰς Ἡρώας.

★

Μετὰ τὴν ἐκλειψιν τῆς Μαρασιεῖον βιβλιοθήκης ὑπεράγαν σοβαρῶς τὴν ὕλην, ἀνέτειλεν ἢ βιβλιοθήκη Φέξη, ἐλαφροτέρα, κομψοτέρα, πρακτικότερα. Ὁ κ. Φέξης, ὁξὺς τὴν ἀντίληψιν, ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῆ ὄχι τοὺς ὀλίγους, εἶχε δὲ τὴν πρόνοιαν νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκδόσεως—ἐν τῶν σπουδαιότερον προβλημάτων μίᾶς ἐκδοτικῆς ἐπιχειρήσεως—εἰς κριτικὸν νοῦν, εἰς εἰδήμονα λογογράφον, τὸν κ. Γ. Ζερβόν.

Τριπλῆ εἶνε ἡ διακλάδισις τῆς βιβλιοθήκης. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, — οἱ ἀπόστοι εἰς τοὺς μὴ ἐξ ἐπαγγέλματος φιλολόγους, — ἢ φιλοσοφικοκοινωνιολογικὴ ἐπιστήμη — ἄγνωστος παρ' ἡμῶν διὰ τὴν ἔλλειψιν εἰδικῶν συγγραφέων — καὶ ἢ νεώτερα λογοτεχνία, — ἢ ἐσκορπισμένη εἰς δυσεῦρετα περιοδικά. Ὁ κ. Φέξης ἀπλοποιῶν τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς κατέστησε τὴν ἐπίδοσιν των ἀπιοτέραν. Μόνον μεταφράσεις τινες ἔχουν τὸ μειονέκτημα τῆς μαλαρῆς ἀποδόσεως, ἤτις ἐκμηδενίζει τὸ πλεονέκτημα τῆς διαδόσεως, διότι καὶ πάλιν ἀπομένουν ἀπόστοι ἐνεκα τοῦ ἀκαλαισθητοῦ καὶ ἀκατανόητου λεκτικοῦ. Ἐξ ἑτέρου τὴν διαπλαττωμένην ὀλονὲν Ἑλλ. κοινωνίαν ἐμβολιάζει μὲ χυμοὺς τῶν νεωτέρων φιλοσοφικῶν συστημάτων διὰ σειρῆς πολυτίμων συγγραφῶν καὶ τέλος στεγάζει τὴν ἀνάστιον λογοτεχνικὴν παραγωγὴν, ἤτις ἐνεκα τῶν ἀπογοητευτι-

Ἡ Ἑλληνικὴ τὰτὴ ΚΑΒΑΛΛΑ

κῶν συνθηκῶν τῆς ἀδιαφορίας τοῦ κοινῶ, δὲν ἦτο δυνατόν ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἢ τῶν οἰκείων των νὰ συσσωματωθῆ εἰς τόμους. Διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο κατόρθωμα, ἢ βιβλιοθήκη Φέξη ἀπέβη παράγων σπουδαιότατος τῆς πνευματικῆς προόδου, ἐξ ἧς δικαιούται τις νὰ προσδοκῇ ὅτι θὰ ἀνατεῖλῃ καὶ διὰ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν κατόπιν τῆς μακρᾶς ἀσυγγνώστου παραγνωρίσεως τῶν συγγραφέων μας, ἡμέραι ἐκτιμῆσεως, ἀγάπης, δόξης, πλοῦτου. Ἄς τὸ ἐλπίσωμεν καὶ πρὸ παντὸς ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Φέξη ὑπὸ τὴν νοήμονα ἡγεσίαν τοῦ κ. Ζερβοῦ θὰ προχωρήσῃ, μὴ πτοούμενος ἀπὸ ἀντιξοῦς ἀλλὰ παροδικὰς περιστάσεις, ἵνα μείνῃ ἢ ἐκδοτικὴ αὐτὴ ἐπιχειρήσις μνημεῖον περιφανῆς τῶν Ἑλλ. γραμμάτων.

★

Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις συνέστησε μεγάλην ἐπιτροπὴν, ἣτις θὰ συγγράφῃ ἐπισήμως τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἰταλοτουρκικοῦ πολέμου. Ἡ εἶδησις εἶνε πολὺ διδακτικὴ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Σοφεία ἀναγγέλλεται συγγραφῶν περὶ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1912—1913. Στρατιῶται, δημοσιογράφοι, ὑπαξιωματικοὶ προ-

χειρίζονται εἰς κριτικούς καὶ ἱστορικούς συγγραφεῖς. Καίτοι αἱ ἐκδόσεις οὗτοι ἔχουν σκοπὸν προφανῶς κερδοσκοπικόν, ἐν τούτοις παραπλανοῦν τοὺς ἀναγνώστας εἰς διαμόρφωσιν γνώμης πεπλανημένης διὰ τε τὰ γεγονότα καὶ τὰ πρόσωπα. Τὸ Κράτος ἔχει ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τῶν ἐν πολέμῳ δρασάντων, ὡς καὶ τοῦ λαοῦ διὰ τοῦ αἵματος καὶ χρημάτων τοῦ ὁποῖου ἐστήθησαν τὰ τρόπαια τῆς νίκης νὰ δώσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν τῆς πολεμικῆς τοῦ στρατοῦ δράσεως. Δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃ τις ὅτι ἢ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ συγκροτήσῃ μεγάλην ἐξ ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν ἐπιτροπὴν ἣτις ἀφοῦ συγκεντρωθῶσιν τῶν Μεράρχων καὶ τοῦ Ἐπιτελείου αἱ ἐκθέσεις θὰ συγγράφῃ ἐπισήμως τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου, ὅστις τοσαύτην ἐπέφερε μεταβολὴν εἰς τὸν χάρτην καὶ ὅστις ἔλυσε τὸ περιλάλητον Ἰταλοτουρκικὸν ζήτημα.

Τὴν πρωτοβουλίαν ἵνα γραφῆ ἢ Ἱστορία αὐτὴ δέον νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς ὁ δαρνοστεφῆς Βασιλεὺς, ὅστις εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὰ γεγονότα καὶ — τὸ σπουδαιότερον — νὰ τὰ κρίνῃ.

ΔΑΦΝΙΣ

ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Θέατρον Κυβέλης

Πρώτον ἠρξασεν ἐφέτος παραστάσεις τὸ θέατρον Κυβέλης τὴν 23 Ἀπριλίου μὲ τὴν «Ἀνάστασιν» τοῦ Τολστόη. Ἐπὶ τὴν ἐπομένην ἑσπέραν ἠρξασεν ὁ θίασος Κοτοπούλη μὲ τὴν «Ἰδέαν τῆς Φραγκίσσας».

Ἡ κ. Κυβέλη παρουσιάσθη εἰς τὸν ρόλον τῆς, ὡς «Τρελλοκόριτσο», ὡς «Πανουκλίτσα», ὡς «Μοναχοβὴ». Ἡ Κυβέλη δηλαδὴ ἀπαράμιλλος, εἰς τοὺς

πεταχτοὺς, παρθενικοὺς, χαριτωμένους, παιδικούς, πεισματικούς, ἀφελεῖς ρόλους.

Ἡ «Πανουκλίτσα» ἀπὸ τὰ νεώτερα ἔργα, ἤρξατο πολὺ διὰ τὴν εὐθὺμον πλοκὴν του. Ἡ Κυβέλη κομψοτέχνημα Παρισίνης χάριτος, ἓνα κοριτσάκι ζωηρόν, χαϊδεμένο, σκανδαλιώτικο, φιλάρεσκον, φελκτικόν. Ἀμφιπέσεις πρωτότυποι καὶ καλλιτεχνικαί, ἐαριναί. Αἱ συμπαθήτοιαί τῆς τὴν ἀπεζάλεσαν Πανου-

Γεωργικόν Δελτίον τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Τὸ α'. τεῦχος τοῦ γ'. τόμου περιλαμβάνει μελέτην τοῦ κ. Σ. Γασημίδου περὶ «Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν».

Δύο ἀγκώδεις τόμοι ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου ἐπὶ τῇ ἑβδομηκοστῇ πέμπτῃ ἀμφιτηρίδι του. Εἰς τὸν ἕνα περιλαμβάνονται τὰ τοῦ πανηγυρισμοῦ, μετὰ τῶν σταλέντων συγγραμμάτων γραμμάτων, τῶν προσφωνήσεων τῶν ἀντιπροσώπων κλπ.

Ὁ ἄλλος τόμος, «**Ξένια**» ἐπιγραφόμενος, περιλαμβάνει τὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου ἐπὶ τῷ Ἰωβιλαίῳ του ἀποσταλεῖσαν ἐπιστημονικὴν συνεργασίαν μιλῶν διαφόρων ξένων Πανεπιστημίων καὶ διατριβὰς ἄλλων ἐπιστημόνων γεγραμμένας εἰς τὴν ἰδίαν ἐκάστου συγγραφέως γλώσσῃ.

Γνῶμαι Κοραῖ. Σύλλογος Ἐφελίμων Βιβλίων. Περιέχει γνώμας τοῦ μεγάλου σοφοῦ κατ' ἐκλογὴν συλλεγθεῖσας καὶ καταταχθεῖσας κατὰ τρόπον καθιστάωντα εὐχερῆ τὴν ἐπίκαιρον χρῆσιν τοῦ βιβλίου, ἐν τῷ δὲ ἀκολουθεῖ σειρά μύθων. Προσεχῶς «Τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀνθρωπότητος» ὑπὸ Ἀθ. Κουρτίδου.

Χρησιμώτατον ὁδηγόν, τὴν **Ἱστορίαν** τῶν ὀνομασιῶν τῶν ὀδῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, ἐξέδωκεν ὁ κ. Ἡλ. Κουρῆς ἐν σελ. 320. Ἐκάστη ὁδὸς ἔχει ἐν τῷ βιβλίῳ τὴν ἱστορικὴν ἢ γεωγραφικὴν ἢ ἀρχαιολογικὴν ἐξηγητικὴν μετὰ συντόμου βιογραφίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ἐτιμήθησαν αἱ Ἀθηναϊκαὶ ὁδοί. Τοιοῦτοτρόπως λύεται καὶ ἡ ἀπορία διὰ μερικὰς ἀναγνωστοὺς ὀνομασίας ἀγνώστων ὀνομάτων. Ὁ κείμενος Ἀθηνῶν διαρπύσσεται ἤδη, χάριτος δὲ τῶν ὀδῶν, τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν, ὡς καὶ 120 εἰκόνας συνοδεύουν τὸ κείμενον. Τιμὴ δρ. 2.50.

Ὁ κ. Γ. Στρατιῆγης ἐδείχθη ὁ ποιητικώτερος ἑμνογράφος τοῦ ἐνδόξου πολέμου μετὰ «**Τρόπαιά**» του. Κάθε μεγαλοπρεπὲς ἐπεισόδιόν του, κάθε νικηφόρος μάχη, κάθε θαυμαστὸς ἥρωας εὗρεν εἰς τὴν λύραν τοῦ κ. Στρατιῆγης τὸν ἀντάξιον ἔπηγόν. Οἱ στίχοι εὐρυσόμοι, εὐφώνηστοι, λαξευτοί, ἐνθουσιώδεις. Ὁ ἀγὼν τοῦ 1912 ἐκτενίσσεται εἰς ὄραϊας, δινατάς, θριαμβευτικὰς στροφάς. Τὸ πνεῦμα τοῦ πολέμου, ἀσῆιον, ὑπερήφανον, πλανῆται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Στρατιῆγης, ὅπως δὲ σπεῖρει κατὰ τὸν ποιητὴν «αἶμα, φλόγα, αἶθερο» διὰ τὰ φηρῶνον ἄνθη Λευθερίας, οὕτω καὶ εἰς τὰ «**Τρόπαιά**» του ... Ἰδέας ψηλῶνον δένδρα.

Ἀριστοφάνους «**Ἐκκλησιάζουσαι**». Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε σάτυρα τῆς Ἀθηναϊκῆς βουλῆς καὶ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως ἐν Ἀθήναις, παριστῶν τὰς γυναῖκας ὡς ἀνυπακούσας τῆν διοίκειν τῶν κοινῶν πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων. Σατυρίζονται ταυτοχρόνως αἱ περὶ κοινογαμίας καὶ κοινοκτημοσύνης θεωρίαι. Μετάφρασις ἑμμετρος, μίαν ἐπιτυχῆς, τοῦ κ. Πολ. Δημητριοπούλου. Ἐκδόσις Γ. Φέξη.

Βάσιν Ἡλιοπούλου. Κοινωνία. Ὡς τὸν **θάνατο**. Ρωμαντικόν, ἀσθηματικόν, φιλοσοφικόν ἔργον, μετὰ σελίδας αἱ ὁποῖαι ἀναγινώσκονται μετ' ἐνδιαφέροντος. Ἀνατομία τῆς γυναικείας υπάξεως ὑπὸ μορφῆν διὰ λόγον, μετὰ μυθιστορηματικῆς περιγραφῆς. Ὑπόχρονος οχοραιομένη σκέψις, αἰτινας συγκεραυαίωνουν τὰ πορίσματα τῆς φιλοσοφικῆς, ἀλλὰ καὶ ἀληθινῆς ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς.

«**Ὑπνος καὶ ὄνειρα**» Ν. Βάσιντ. Μετάφρασις Ν. Κορνησιώτου. Βιβλιοθήκη Γ. Φέξη. Βιβλίον διαφωτιστικόν διὰ τοὺς ἐπιστήμονας, ἀλλὰ καὶ ἐκτάκτως ἐνδια-

φέρον διὰ κάθε ἀνθρώπου, διαφλεγόμενον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐντύσεως τῶν γνώσεων του καὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν μυστηριωδεστέρων πτυχῶν τοῦ ἀγνώστου, τὸ ὅποιον κλείεται μέσα μας.

Ἀγγέλλονται. Ὁ Σύλλογος τῶν ὠφελίμων βιβλίων προετοιμάζει εἰς διπλὴν Ἑλληνικὴν καὶ Γαλλικὴν ἔκδοσιν σύγγραμμα περὶ Ἑλλάδος. Θὰ ἐκδοθῆ εὐθὺς ὡς καθορισθῶσι τὰ σῦνορα τῆς νέας μεγάλης Ἑλλάδος.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Χερσαίω.—Ἐγινε καὶ αὐτό, εἰδικὸν ἀτμόπλοιον κατὰ τῆς ναυτιάζσεως. Θὰ νηολογηθῆ εἰς τὴν διώρυγα μετὰ τῶν Ὀστάνδης καὶ Δούβρης. Ὀνομάσθη ἡ «Πόλις τῆς Αὐβέρσης». Ἐχει μηχανήματα ἐμποδίζοντα τὴν ταλάντευσιν καὶ τοὺς ἀποτόμους κλυδωνισμοὺς τοῦ ἀτμόπλοιου. Τὰ πρῶτα πειράματα ἐπέτυχον.

Συναδέλφω.—Μὴ πιστεύετε καὶ πολὺ τὰς ἔξυνας στατιστικὰς προκειμένου περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων. Εἰς μίαν στατιστικὴν τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1908 ἐκδοθέντων ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου βιβλίων τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκδοθέντα φέρονται. . . 53. Καὶ πάλιν παρίσταται ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκδόσεως Βιβλιογραφικοῦ Δελτίου. Ἀπαραίτητος ἡ Κυβερνητικὴ ἀρωγή.

Ἐφέδρω Ν.—Ἀρχαιότητες τῆς Θάσσου ὑπάρχουν εἰς τὸ Μουσεῖον Λούβρου εἰς αἰθούσαν γλυπτικῆς, παραπλευρῶς τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Καὶ φλυαροῦν περὶ Ἑλληνικότητος τῶν νήσων οἱ Μ. Πρόσταται. . .

Δεσποινίδι Α. Μ.—Μέδα Παρισινὴ εἶνε αἱ κυρίαὶ νὰ καπνίζουσιν σιγαρέττα ἀπὸ καπνῶν ἀρωματισμένον μετὰ ἄρωμα τριανταφύλλου.

Ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν τῆς «Πινακοθήκης» ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ἰδίᾳ εἰς Κων/πολιν καὶ Μικρὰν Ἀσίαν—δὲν ἔλαβον ἀνελλιπῶς πάντα τὰ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου μέχρι σήμερον τεύχη, ἐνεκα τῆς ἐκ τοῦ πολέμου ἐπελθούσης ἀνωμαλίας, παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιήσωσιν ἡμᾶς ὅπως ἀποστείλωμεν αὐτοῖς τὰ μὴ ληφθέντα φύλλα ἐκ νέου.

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ δωδεκάτου ἔτους, ὅπως εὐαρεστηθῶσι καὶ ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης» ἵνα μὴ διακοπῆ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

KINEMACOLOR

„ΠΑΛΛΑΣ“

Ὀδος Σταδίου

Εἰδικὸν κτίριον μετὰ τελείαν ἠλεκτρικὴν ἐγκατάστασιν.—Ἐντονοὶ προβολαί.—Ἡ μεγαλοπρεπὴς ἀναπαράστασις τοῦ *Quo vadis*, εἰς 8 πράξεις καὶ 300 εἰκόνας.

Δεσποινίς, τέως διευθύντρια παρθενωγωγείου ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ζητεῖ παραδόσεις ἢ γραφικὴν ἔργασίαν. Ὀδὸς Λυκαβητοῦ ἀριθ. 10.